

pagina 3  
**Ion Filipciuc despre Mihail Eminescu**  
Ioan Țicalo

pagina 4

„M-am predat exclusiv limbii române”  
Interviu cu traducătorul **Joaquin Garrigos** (Spania)  
Constantin Severin

## ÎN ACEST NUMĂR

pagina 6  
**La despărțirea de OMUL MIHAI EMINESCU**  
Grigore Codrescu

pagina 7  
**Pași spre Visând eternitatea –**  
**Ionuț Caragea: iubirea mea abisală**  
Mioara Bahna



GENEZA - Parcul CANCEICOV

**SCRIITORI DIN FILIALA BACĂU A U.S.R.**  
Pagina 8

In Memoriam  
**Poetei cu zâmbetul cât lumea întreagă**  
când spinul morții i se cocea în talpă-  
Ana Podaru

pagina 9  
**C(h)ristian – Neastâmpăratul sau**  
**Știu „că nu știu nimic”**  
Cecilia Moldovan

pagina 9  
**Întoarcerea Valeriei**  
Ionel Necula

pagina 12  
**Fenomenul sectar**  
Constantin Vorniceasa

pagina 13  
**Schismaticii din Ucraina – câteva noțiuni istorice și canonice**  
Eftimie Mitra

pagina 14  
**Calistrat Hogaș - poet**  
Emil Bucureșteanu

pagina 11  
**CONSTANTIN T. CIUBOTARU, MEMORII APROAPE OBLICE**  
Domnița Neaga

pagina 15  
**TOAMNA BACOVIANA**  
a scriitorilor  
1-2 noiembrie 2019

**CARTEA DE POEZIE**  
comentată de **L. STROCHI**  
**MĂȘTILE ȘI VOCILE POEZIEI**  
în volumul **Lecția 29** și altele de **Monica Manole**

pagina 17  
**MIHAIL DIACONESCU, ORATOR**  
Sergheie Bucur



**MUNICIPIUL BACĂU**  
PRIMAR ȘI CONSILIUL LOCAL

Revista PLUMB apare  
cu sprijinul Consiliului  
Municipal Bacău  
și al Primăriei Bacău

Bacăul de altădată-imagini din colecția „MIHAI CEUCĂ”

Răspunderea pentru opiniile  
exprimate revine în exclusivitate autorilor

## Pași spre Visând eternitatea – Ionuț Caragea: *Iubirea mea abisală*



Mioara Bahna

Noua carte de poeme, „**Iubirea mea abisală**” – editura Fides, Oradea, 2019 – a harnicului scriitor **Ionuț Caragea** (în prezentarea autorului, de la început, se precizează că „a publicat peste 40 de cărți”, până la cei 44 de ani ai săi – n. 1975), este, după cum reiese din informația de la început („Ediția originală: Ionuț Caragea, **Mon amour abyssal**, Édition Stellamaris, Brest, 2018”), o traducerea care cuprinde versuri libere, de obicei ample, în care, în planul conținutului, amintirea este leitmotivul ce se impune mai întâi, fără ca nostalgia să fie neapărat prezentă, fiindcă vocea textuală exprimă rezultatele unei evaluări lucide a unui parcurs existențial posibil, din care unele fragmente sunt etalate în poezie. Mai mult, luciditatea este deliberată („refuz să dorm / refuz să mă predau / visului...”), o garanție a acesteia fiind detașarea sugerată prin tratarea sinelui din afară, ca alteritate, concretizată, la nivelul expresiei, prin apelul la persoanele a doua și a treia ale pronumelui și ale verbului.

Nu mai că amintita luciditate este minată de inalienabilul sentiment al iubirii, trăit, prin urmare, ca stare generală, permanentă, a cărei prezență este sugerată mai ales când textul poetic ia înfățișarea monologului adresat, de pildă, când vocea lirică, încărcată de patos, îndeamnă: „*ia-mă cu tine, iubeste-mă / fericește-mă / du-mă la marginea universului (...)*”

Legat de iubire, tema centrală a cărții, aceasta, „abisală” fiind, apare ca o condiție sine qua non a ființei, a existenței, iar argumentele în acest sens sunt explicite și implicite, presărate în multe poezii. Este vorba, deci, de un dat asumat, materializat, uneori, în „*nevoia mea de a fi cu altcineva / mai presus de cuvinte și alte metafore / fără trup și fără atingeri*”.

Cum fiecare om are sentimentul unicității, cel puțin în unele privințe, nici cel ce se confesează în textele din carte nu poate face excepție, ba chiar se poate vedea o exacerbare a acestuia, premisă a scrisului, așa cum reiese, mai întâi, din „*Corabia amintirilor*”, poezia de la început, unde, la persoana a doua, se formulează îndemnuri din care transpare acest simț al singularității: „*lasă-i pe ceilalți să plece / din ei înșiși*”... fiindcă doar așa „*vei ajunge departe, pe țărmul unei lumi / în care toate iubirile tale / se vor întrupa și vor trăi veșnic*”.

Axul versurilor care urmează este o invocatie, reiterată pe parcurs, explicit sau implicite, modalitate specifică, dintotdeauna celui ce-și asumă mersul pe drumul artei, îndreptată spre divin, cu sprijinul căruia caută să-și găsească locul la care aspiră – prin urmare, scrisul este, pentru Ionuț Caragea un act de voință, în primul rând, urmărit cu perseverență – și, concomitent, să se cunoască: „*(...) binecuvântează-mă / cu prezența și miracolul poeziei / calcă-mă în picioare cu perfecțiunea / și sădește-mi curcubeul / în inimă / (...) / fă-mă să-mi umplu absența / a ceea ce sunt*”.

Versurile alternează cu fragmente de proză, în toate păstrându-se tendința confesiv-constatativă a vocii care exprimă, într-un exercițiu aproape continuu de imaginație, pendulând între ce este și ce ar putea fi, însă ce ar putea fi, paradoxal fiind condiția înțelegerii lui ce este: „*Imaginează-ți sufletul tău trist din cauza anilor de detenție și singurătate, rugându-se în genunchi la zidul plângerii interioare*”...

Dezamăgirea, tristețea par a avea rădăcini adânci („*Viața este o luptă pe care am pierdut-o înainte de a mă naște. Tot ce fac acum este să-mi savurez înfrângerea*”). Mai mult, creează sentimentul trăirii într-un

spațiu carceral (imagine recurentă în carte: „*Trăiesc închis într-o lume în care gratiile sunt înalte până la cer*”), impus prin destin ori de către societate, dar și dorit, în scop defensiv, de apărare („*antifonez pereții inimii*”), în încercarea de a găsi un punct de sprijin, împotriva instabilității suverane constatate („*Sufletul meu este un aisberg în derivă*”). Asumarea „carcerei” nu este însă continuă, de vreme ce sunt și momente de revoltă, traduse în încercări de dezmarginire („*sunt omul cu mâinile în cătușe lovind pereții inimii*”). Și cuvintele din care sunt construite versurile, în ansamblu, dau la iveală toate aceste mărci ale ființei, asemenea indicatorilor chimici, introduși într-o substanță (fenolfaleina și turnesolul).

Dincolo de trăirile individuale, de procesele sufletești induse de o realitate neconformă cu aspirațiile personale, poetul nu poate rămâne indiferent la sincopele traseului pe care ar trebui să-l urmeze semenii, omenirea, în ansamblu, temporizându-și, deseori, voluntar evoluția: „*chiar și peste o sută de ani / oamenii tot își vor pierde vremea cu nimicurile lor / tot va ploua după ce-și vor spăla prețioasele vehicule / iar buruienile vor continua să crească nestingherite / în grădinile ticsite cu flori*”.

O altă temă ce o reiterează I. Caragea în cartea sa este cea a artei, pe care o definește, indirect, prin referire la părțile ei componente, la procesul de creație, la relația dintre artă și artist („*Începutul poemului / este întocmai ca răsăritul / iar pagina albă / o mare misterioasă / care mă cheamă-n adâncuri*”), scoțându-i-se în relief efectul cathartic: „*las poemele să vorbească în locul meu cu gura lor de îngeri mutilați las poemele să adulmece moartea neverosimilă (...)*”

Analizându-și parcursul, cel ce se confesează în carte găsește însă, în afară de tristeți, dezabuzări etc., și motive pentru a-și continua drumul, pentru că „*lucrurile în care credem / sunt peste tot / precum sufletul în tot ceea ce mișcă și visele pe care le uităm / sufletul și le aduce aminte, iar cuvintele sunt salutare: noi ne odihnim în ele / precum Dumnezeu în orice moleculă*”.

Cu aport alegoric, dar și eseistic, trăsături evidente ale cărții sale, mereu echilibrat, temperat, fără efuziuni artificiale, urmând drumul fixat cu tenacitate, al recunoașterii eforturilor lui îndreptate spre locul vizat în tărâmul artistic, Ionuț Caragea



traduce, așadar, în cartea de față permanentele căutări ale omului care nu vrea ca trecerea sa să rămână fără urme, convins că acestea trebuie să fie vizibile și să cuprindă o dare de seamă asupra existenței, ale cărei repere, devenite motive literare, se subordonează, toate, iubirii – arcului de cerc pe care-l presupune aceasta, din abisal și până la materializarea în „*femeia pe care o iubesc*” – tema centrală, între ele aflându-se creația, singurătatea, singularitatea, zborul, fericirea, visul, destinul, raportul dintre liberul arbitru (fixat „la o răscruce de vise”) și destin, eternitatea, nimicul, adică zădărnicia etc.